

PELASTUSPARTIO
JULIA JA
KALLE

ELINA HIRVONEN
NADJA SARELL

Tammi

SARJASSA ILMESTYNEET

JULIA JA PEHMOELÄINTEN MAAILMANNEUVOSTO

KALLE JA VOMPATIN SOTURIT

PELASTUSPARTIO JULIA JA KALLE

Kannen kuvat: Nadja Sarell
Ulkoasun suunnittelu: Laura Lyytinen
Taitto: Indicio Oy
Teksti © Elina Hirvonen, 2022
Kuvitus © Nadja Sarell, 2022
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi, 2022
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-4392-4

ELINA HIRVONEN
NADJA SARELL

PELASTUSPARTIO
JULIA JA
KALLE

TAMMI
HELSINKI

1

On lämmin loppukesän ilta. Ilmassa on jo aavistus syksyn tuoksua ja puiden lehdissä keltaisia läikkiä. Lapset ovat palanneet kesälomilta kouluun ja kaupungin kadut ovat aamuisin ja iltapäivisin täynnä vilskettä ja kesän aikana pitkiksi venähtäneitä lapsia, jotka kävelevät, skuuttaavat, skeittaavat ja pyöräilevät reput selässä. Lapset eivät tiedä, että lukemattomat lempeät silmät näkevät heidät ja pehmeät käpälät ovat valmiina tarttumaan toimeen heti, jos heille tulee huolia, joita he eivät itse pysty selvittämään. Yli tuhannen miljoonan kilometrin päässä maasta, Saturnuksen renkaiden sisäpuolella, suuri joukko pehmoeläimiä tarkkailee keskittyneesti monitoreja, joiden ruudulta näkyvät kaikki maailman lapset.

Me Pehmoeläinten Kansainvälinen Maailmanneuvosto, vakaana tahtonamme varmistaa jokaisen maailman lapsen turvallinen lapsuus, alkaa Maailmanneuvoston Peruskirjan ensimmäinen lause. Sen puolesta Maailmanneuvoston pehmoeläinagentit tekevät töitä päivin ja öin, maan päällä ja avaruudessa.

Julian huoneessa, kirjoituspöydän ääressä, istuu Pehmoeläinten Kansainvälisen Maailmanneuvoston huippuagentti Nis J.A. Tai entinen huippuagentti, kuten hän itse ajattelee. Kenties entinen agentti. Nisin turkki on menetänyt kiiltoaan ja korvat terhakkuuttaan. Hän katselee ympärilleen Julian huoneessa, josta Julia, isä ja äiti ovat kesän aikana kantaneet vanhat lelut kirpputorille, ja joka nyt näyttää vieraalta ja autiolta. Nisistä tuntuu, että hänen sydämensä on yhtä autio kuin leluista riisuttu huone.

Nis tiesi, että näin kävisi. Tietenkin hän tiesi. Jokainen Pehmoeläinten Maailmanneuvoston agentti on tenttinyt agenttikoulutuksessa Lapsen ja Pehmoeläinten Suhteen Yleissopimuksen. Jokainen Maailmanneuvoston agentti on pohtinut tarkkaan sopimuksen viimeisiä artikloja.

29. *Pehmoeläinagentin tulee pyrkiä kehittämään lapsen kasvua täyteen mittaansa. Pehmoeläinagentin tulee edistää lapsen oikeuksien, turvallisuuden, henkisen ja fyysisen hyvinvoinnin kunnioittamista sekä lapsen hyvää suhdetta kasvuympäristöönsä.*

30. *Pehmoeläinagentin ja lapsen suhde perustuu aina lapsen tarpeeseen ja rakkauteen. Mikäli lapsi kasvaessaan lakkaa tarvitsemasta agenttiaan tai saa muita keinoja täyttää tarpeet, joista agentti on huolehtinut, agentin on kunnioitettava lapsen kehitystä ja tahtoa ja hyväksyttävä muuttunut tilanne.*

31. *Pehmoeläinagentti, jota lapsi ei enää tarvitse, voidaan tilanteen mukaan siirtää joko eläkkeelle tai toisen lapsen palvelukseen.*

Minulle ja Julialle niin ei tapahdu. Niin Nis oli ajatellut opiskellessaan sopimusta yöllä, käpälä nukkuvan Julian poskella. Hän oli ollut varma, että hänen ja Julian suhde olisi erityinen ja jatkuisi Julian aikuisuuteen saakka. Hän oli kuvitellut istuvansa ylpeänä Julian laukussa, kun tämä aloittaisi opinnot yliopistossa ja astronauttikoulutuksessa. Hän oli sisuspumpuleissaan uskonut olevansa Julialle aina erityinen, vaikka tämän elämään tulisi uusia ystäviä, puolisoita, ja jopa lapsia ja näiden pehmoleluja. Nyt hänestä tuntuu, että kaikki ne kuvitelmat ovat yhtä surullisia kuin juhlien jälkeen lattialle jääneet ilmapallon riekaleet.

Rakas Kaija,

Minusta tuntuu, että elämältäni on kadonnut suunta. Luulen, että olen tullut urallani vaiheeseen, josta puhuimme koulutuksessa paljon. Tiedän, että meitä valmistettiin tähän, mutta en silti ollut valmis. Nuoruuteni kipeät muistot ympäröivät minut kuin aika olisi palannut taaksepäin ja kaikki ihanat vuodet olisivat olleet vain unta. Tiedän, että minun pitäisi iloita kaikesta kokemastani ja valmistautua reippaasti uuteen vaiheeseen, mutta se tuntuu mahdottomalta. Tunnen oloni hyödyttömäksi, arvottomaksi, ja jopa katkeraksi.

Hyödytön entinen agentti

Nis kääpälöi toisella kääpäällänsä suklaata suuhunsa ja kirjoittaa toisella kirjoitella Maailmanneuvoston psykiatrilta, pehmopapukaija Kaijalle. Hänen mielessään välähtävät kuvat hänestä itsestään nuorena, ennen kuin hän tapasi Julian ja kaikki hyvä alkoi. Hän sulkee silmänsä ja näkee itsensä istumassa lelukaupan hyllyllä, kiiltävien autojen, sähkövähiuksisten nukkejen ja tasaisten, pörröisten pehmoeläinten vieressä. Hänen ryhtinsä on lyyssä ja toinen korva lurpattaa, eikä kukaan lapsi nosta häntä syliin. Hän näkee valojen sammuvan, kauppiaan poistuvan, oven sulkeutuvan ja avautuvan uusiksi, ja siivoojan astuvan sisään. Hän näkee itsensä katsomassa siivoojan likasankoa, vetämässä syvään henkeä ja hyppäämässä sankoon.

Käpäläpuhelin värähtää. Viesti K.Apinalta.

– Onko sinulla yhtä tylsää kuin minulla?

– Minulla on niin tylsää, että pieraiseminen tuntuu suurelta seikkailulta.

– Nähdäänkö kaakaoautomaatilla kohta? K.Apina kysyy.

– Nyt?

– Niin!

– On vasta ilta!

– Ja?

– Pomot ovat hereillä!

– Entä sitten? K.Apina kirjoittaa.

– LAINSÄÄDÄNTÖ. Sinä olet aina muistuttamassa Pehmoeläinten Kansainvälisen Maailmanneuvoston perustuslaista, kansallisista laeista ja sopimuksista. Jotka esimerkiksi kieltävät koskaan, milloinkaan, poistumasta pomon saavutettavuusalueelta silloin, kun tämä on hereillä ja saattaa tarvita meitä!

– Koska Julia on viimeksi tarvinnut sinua? K.Apina kysyy.

– En muista. Koska Kalle sinua? Nis vastaa.

– Joskus keväällä. Jos satunnaisia painajaisia ei lasketa.

– Tuntuuko sinusta kurjalta? Nis kysyy.

– Tuntuu, K.Apina vastaa.

– Minustakin.

– Jos he eivät tarvitse meitä, meidänkään ei tarvitse noudattaa lakeja, K.Apina toteaa.

Nisiä hymyilyttää, vaikka mieli on apea.

– K.Apina, hän kirjoittaa, ja lähettää perään hämmästyneen hymiön.

– Mitä?

– Minua on aina huvittanut, että sinulla on tuollainen nimi.

– Ai?

– Kun sinä et koskaan ole ollut varsinaisesti kapinallinen. Vaan olet aina ollut se, joka muistuttaa säännöistä! Mutta nyt...

– Koskaan ei ole liian myöhäistä aloittaa KAPINAA. Etenkin, jos sattuu olemaan K.Apina.

– Nähdään kaakaoautomaatilla, Nis kirjoittaa. Hän sulkee kypäläpuhelimien, repii Kaijalle kirjoittamansa kirjeen silpuksi, pujahtaa Julian vaatekomeroon, naputtelee kiihtymyksestä tärisevin kypälin takaseinän koodin ja laskeutuu hissillä maanalaisten käytävien ja luolien verkostoon, jossa Pehmoeläinten Maailmanneuvoston agentit kokoontuvat silloin, kun lapset nukkuvat.

PEHMOELÄIN- AGENTTI NIS TARVITSEE APUA!

Kaksitoistavuotias Julia viettää yhä enemmän aikaa ystäviensä kanssa, ja pehmoagentti Nis tuntee itsensä yksinäiseksi. Nisin mieleen nousevat muistot lapsuudesta, jonka hän vietti hyljeksittyä ja erilaisena leluna kaupan hyllyllä, kunnes pääsi Julian pehmoksi.

Lelutehtailija kutsuu Nisin luokseen syrjäyttääkseen Maailmanneuvoston lopullisesti. Kun Julia tajuaa pehmoeläimensä lähteneen, hän päättää pysäyttää ajan. Hän ei halua kasvaa aikuiseksi, jos kasvaminen tarkoittaa eroa lapsuuden tärkeimmästä ystävästä, Nisistä. Julia ja Kalle haluavat paljastaa Lelutehtailijan todellisen identiteetin. Onko lasten mahdollista kasvaessaan säilyttää lapsuuden tärkeimmät asiat?

Pörröisen agenttiseikkailun päätösosassa pehmoagentti Nis ja Maailmanneuvosto joutuvat lujille. Julian ja Kallen pelastuspartiota tarvitaan enemmän kuin koskaan!

L84.2
ISBN 978-952-04-4392-4
www.tammi.fi
Kannen kuvat: Nadja Sarell

